בובת-שלג

כתב א. קאראלייצ'ב
צייר מ. בילומלינסקיי

התקרב כבר ערב. על הארץ מונח היה שלג רך, טרי. גגות הבתים נוצצו בלבן. טיפות מים טפטפו בשקט. קרני שמש חמימים יצאו מאחורי העננים ונפלו על ענפי עץ הדובדבן הישן ועל הכרית המונחת על אדן החלון. על הכרית נמנם חתול שחור. מדי פעם הוא הציץ על להקות דרורים המסתובבות בחצר.
פיאטיה ומרינקה שיחקו בחדר. פיטיה צייר בגיר על הרצפה ומרינקה השחילה חרוזים כחולים על חוט.
"אולי נצא לחצר?" שאל פיאטיה.
"נצא עם סבתא תסכים" ענתה מרינקה .
הילדים הלכו למטבח. סבתא חתכה בצל ליד הכירה.
"לכו, אבל תתלבשו היטב" אמרה סבתא "ואם ידיים יקפאו חזרו מיד הביתה ותחממו אותם ליד האש."
מרינקה לבשה מעיל, עזרה לפיאטיה להתלבש,

כרכה צעיף חם סביב צווארו ונתנה לו כפפות. הם יצאו לחצר.
תחילה זרקו כדורי שלג על הדרורים. להקת ציפורים קטנות התרוממה באוויר, עברה גבוה מעל גן הפרי והתיישבה אחריו.
"איזה שלג רך!" קראה מרינקה ששקעה עד הברכיים בשלג שליד עץ הדובדבן.
"את יודעת מה חשבתי?" קרא פיאטיה "נבנה בובת שלג!"
"מצויין!" שמחה מרינקה .

הם התחילו בעבודה. אספו שלג וגלגלו כדורים גדולים. תוך רגעים בובת שלג עמדה כבר כמעט גמורה. פיאטיה הביא מהבית חופן צמר בהיר וממנו עשו שערות לבובה. במקום עיניים שמו חרוזים כחולים. פיאטיה רץ שוב הביתה, הביא צעיף של סבתא וכרך סביב צווארה של הבובה, כדי שלא תצטנן.
בינתיים השמש נעלמה, התחיל להחשיך. השלג נעשה פריך. מרחוק נשמעה קריאת תרנגול ונביחת כלבים. רוח קרה נשבה בכפר.
סבתא יצא מהדלת וקראה לנכדיה. הם חזרו לחדר ומיד נעמדו ליד החלון כדי להסתכל על בובת השלג שלהם. רוח חזקה כופפה את ענפי העצים ושלג נשפך מהם על הבובה. היא כאילו שקעה בענן של שלג ונראתה רק מדי פעם.
מאיפשהו הגיע כלב שחור והתחיל לרחרח סביבה. פיאטיה ומרינקה קפצו מאדן החלון - זה היה הכלב שלהם, זאת אומרת שאבא חזר כבר מהשוק והביא להם שי כלשהו. גם אמא חזרה מבית השכנים וכולם התיישבו לארוחה.
ליד השולחן אמר אבא "הרוח חזקה מאוד, ממש מפילה מהרגליים. בוודאי תהיה סופת שלג. אם מישהו לא יספיק לחזור הביתה, עלול לקפוא למוות בדרך."
אחרי הארוחה כולם ישבו בחדר מחומם. אבא קרא עיתון הרבה זמן, עד שזה נפל לו מידיו. אבא היה עייף והיה בקור כל היום. הוא נשכב ונרדם מיד. אמא השכיבה את הילדים וכיבתה אור.

מיטות של פיאטיה ומרינקה עמדו קרוב לחלון.
כשרק אור כבה הם התרוממו והתחילו להציץ
לחושך שבגן.
"פיאטיה , אתה רואה אותה?" שאלה מרינקה .
"לא, איפה היא?"
"שם, תחת הדובדבן. אני רואה."
"היא תקפא בלילה?"
"תקפא, המסכנה!"
הילדים ישבו זמן רב במיטות שלהם ושתקו בצער.
בחוץ ילה סופת שלג.
פיאטיה שאל "איך את חושבת, היא תמות מקור?"
"תמות. הרי שמעת מה אמר אבא כשאכלנו."
"אולי נלך ונביא אותה הביתה?"
"מה אתם שם לוחשים? למה אינכם ישנים?"
שאלה אמא.
"אנו ישנים, אמא" ענה פיאטיה .
"חכה, אמא תכף תרדם ואנו נביא אותה הביתה"
לחשה מרינקה . הילדים השתתקו והקשיבו
לנשימה של אמא הישנה. אחר כך קמו, התלבשו
ועל קצות הבהונות יאו מהחדר.

בחוץ נשבה רוח כמו קרח. הילדים בקושי מצאו את בובת השלג בחושך. הם נערו את השלג ממנה, החזיקו אותה בידיים ובזהירות הכניסו הביתה. הם הניחו אותה במטבח, קרוב לכיריים, הביאו שמיכה וכיסו אותה. עכשיו, רגועים, נשכבו לישון. למחרת בבוקר הילדים רצו להעיר את הבובת השלג שלהם. הם רצו לכירה וראו - אין בובת שלג ומתחת לשמיכה רטובה רואים רק שלולית מים נקיים, שקופים.

פיאטיה ומרינקה סיפרו את הכל לסבתא. איך היא צחקה! וילדים מאוד הצטערו על בובת השלג כחולת-עיניים שלהם.